

Streszczenie:

W rozwoju kulturowym człowieka wiek szkolny ma szczególne znaczenie. Jego początek wyznaczany jest osiągnięciem przez dziecko gotowości do uczenia się reaktywnego, czyli pod kierunkiem nauczyciela. Wtedy ujawnia ono największą podatność na wiedzę i umiejętności oraz darzy dorosłych szacunkiem kiedy potrafią oni pomóc mu poradzić sobie z zadaniami z którymi nie radzi sobie samodzielnie. Zgodnie z założeniami nurtu kulturowo-historycznego uczenie się pod kierunkiem jest wiodącą formą działalności dziecka w tym okresie. Oznacza to, że w jej ramach dziecko realizuje najważniejsze rozwojowo potrzeby, oraz że w jej trakcie przebiegają centralne procesy rozwojowe. Dzięki niej, w wieku szkolnym, dziecko zaspakaja potrzebę produktywności. Prawidłowe rozpoznanie gotowości do uczenia się pod kierunkiem ma więc podstawowe znaczenie dla kulturowego rozwoju dziecka. Pozwala we właściwym w rozwoju czasie uruchomić działania mające na celu jego wspomaganie. Metoda eksperymentalna może w tym zakresie być przydatna bardziej niż inne metody diagnostyczne. Pozwala odkryć środki wspomaganie dziecka w procesie rozwiązywania przez nie zadań przekraczających jego aktualne możliwości. Forma eksperymentu proponowana przez Lwa S. Wygotskiego, określana jako metoda podwójnej stymulacji, wydaje się dla diagnozowania gotowości dziecka do uczenia się pod kierunkiem szczególnie użyteczna.